

מדרש ויהי פרי צח סי' ח רבה

אמר רבי לוי מגלת יחסים מצאו בירושלים וכתוב בה הלל מדוד ר' חייא רבה מן דשפטיה בן אביטל

דברי הימים א

אלה בני ישראל ראובן שמעון ב
 לוי ויהודה יששכר וזבלון: דן יוסף ובנימן נפתלי גד ב
 ואשר: בני יהודה עד ואונן ושלה שלושה נולד לו ג
 מבת-שוע הפנענית ויהי עד ב כור יהודה דע בעיני יהוה
 ומיתו: ותמר בלתו ולדה לו את-פרץ ואת-זרח כל-בני ד
 יהודה חמשה: בני פרץ חצרון וחמול: ובני זרח ה
 זמרי ואיתן והימן וכלכל ודרע כלם חמשה: ובני ח
 פרמי עכר עוכר ישראל אשר מעל בחרם: ובני ט
 איתן עזריה: ובני חצרון אשר נולדו את-ירחמאל
 ואת-רם ואת-כלובי: ורם הוליד את-עמינדב ועמינדב י
 הוליד את-נחשון נשיא בני יהודה: ונחשון הוליד את-שלמא יב
 ושלמא הוליד את-בעז: ובעז הוליד את-עובד ועובד הוליד יג
 את-ישי: ואישי הוליד את-בכרו את-אליאב ואבינדב השני יד
 ושמעא השלישי: נתנאל הרביעי רדי החמישי: אדם הששי יט
 דויד השביעי: ט

ואלה ג

היו בני דויד אשר נולדו בחברון הבכור אמן לאחיעזר
 היזרעאלית שני דנאל לאביגיל הכרמלית: השלישי ב
 לאבשלום בן-מעכה בת-תלמי מלך גשור הרביעי ארניה
 בן-חגית: החמישי שפטיה לאביטל הששי יתרעם לעגלה ד
 אשתו: ששה נולדו בחברון וימלך שם שבע שנים וששה ה
 חדשים ושלושים ושלש שנה מלך בירושלם: ואלה
 נולדו בירושלם שמעא ושובב ונתן ושלמה ארבעה ו
 לבת-שוע בת-עמיאל: ויבחר ואלישמע ואליפלט: ונגה ז
 ונפג ויפיע: ואלישמע ואלידע ואליפלט תשעה: כל בני ח
 דויד מלבד בני-פילגשים ותמר אחותם: ובן-שלמה י
 רחבעם אביה בנו אסא בנו יהושפט בנו יא

אף על פי פרק חמישי כתובות דף סב

רבי איעסק ליה לכריה בי רבי חייא כי מסא למכתב כתובה נח נפשה דרביא: אמר רבי חייא פסולא איכא יתיבו ועיינו [במשפחות] רבי אתי משפטיה בן אביטל ור' חייא אתי משמעי אחי דוד

דע כי דברים אלו שכתבנו אליכם בלשון הזה אשר כתבנו בלי להוסיף
 וכלי לגרוע ישנם בתלמוד ארץ ישראל במסכתא דכתובות בפירקא
 דהנושא ובמקום אחר מתלמודן (ד) בסוף פרק שכתעניות (ח) יש כן: אמר
 ר' לוי מגלת יוחסין מצאו בירושלים כתוב בה הלל מן דדויד, בן יצא (ו) מן
 דיוסף, בן ציצית הכסת מן דאבנר, בן קוביטון (ז) מן דאחאב, בן כלבא שבוע
 מן דכלב, ר' ינאי מן דעלי, בן יהוד מן דציפורין, ר' חייא רבה מכני יונדב
 בן רכב, ר' נחמיה מכני נחמיה התרשתא. ומראין דברים שזה הלל שאמרו
 כאן הוא הלל הזקן וכבר אמרו מן דדויד הוא. וכך דומה כי חלוקה היא
 בתלמוד שלהן, יש מהן אומרין מדוד הוא ויש מהן אומרין מכנימין הוא.
 ותלמוד שלנו שעליו אנו סומכין ועליו כל ישראל סמוכין מכרוע כי מבית
 דוד הוא, דאמרין בכתובות באע"פ גמרא רבי איעסק ליה לכריה בי ר' חייא
 כי בעא למיכנס שכיב ינקתא אמר דילמא חס ושלום פסולא איכא
 בדוק אשכחו רבי אתי משפטיה בן אביטל, ר' חייא קא אתי משמעא אחי
 דוד.

אייעסק לכריה להשילו במו של
 ר' חייא: איכא פסולא. שלא היו
 מהוגנים לזוג אחר: שפטיה בן אביטל.
 בן דוד היה אביטל עם אשת דוד: ור'
 חייא אתי משמעא. וזה הפסול שרבי היה
 מבית דוד ולא היה בת הצלה משמעא
 האגת לבנו שלא היה בת מלכים.

אוצר הגאונים

תשובות גאוני בבל ופירושיהם
 על פי סדר התלמוד

חידושי אגדות מהר"ל מפראג

כתובות

רבי אתי משפטיה. פירש (שם). רבי איסיק ליה לכריה
 ונראה לומר הפך זה חייא אתי משמע אחי דוד
 שבדקו ולא מצאו שום פסול, כי זה בא משפטיה
 וזה בא משמעו ולא היו תולים שיש כאן פסול רק
 רביתה מעצמה מיתה כך יראה.

ביאורי וחידושי רוב אגדות ש"ס בכלי

מרכיבו ארי דבי עלאי. ארי שבחבורה. ממנו תצא תורה.
 לו זרוע עם גבורה. הוא ניהו גאון מעוינו אדונינו מורינו הרב
 רבי יהודה לייבא בר רבי בצלאל זצלה"ה. אשר היה
 חביון עזו ואור תורתו נקהל קדש פראג במדינת פוהם.

כל ספר נר ארי צדק. בנרות ה' תפארת ישראל. נחם ישראל. תוכיות
 צלם. ור' חיים. באר הגולה. נר ארי חושי גמיל. אר חוש. ורשות
 מהר"ל הגות פרי"ל.

יול מתוך כתבי"ה. ערוך וספורי בסוד השי"ם ומשובץ במראי מקומות
 הפוסקים ומאמרי חז"ל וצינוס לסאר ספרי רבינו ומפחות לאמרי המסכתות
 החסרות בכת"י. המובאים ומבוארים ביתר ספרי רבינו
 ע"י ח"ל האנ"י ובניו

ספר רש"י

יוצא לאור למלאות שמונה מאות וחמשים שנה
 לפטירתו של רבנו שלמה יצחקי

מלבד יחס עצמו בתור "רבן של ישראל" היה לרש"י גם יחס אבות. ויחוסו מגיע
 עד דוד המלך ע"ה (ראה שו"ת רש"י, סי' כ"ט, וב"סדר הדורות", סדר תנאים ואמוראים.
 ערך ר' יוחנן הסנדלר שכתב בתוך דבריו: אני הכותב יחיאל בידי מגילת יוחסין כתובה
 דאבי אמי מזרע דרבי יוחנן הסנדלר, וסדר שלשלת היוחסין ממנו רש"י מאור הגולה...
 וראה גם שם, בשמות הספרים ערך "לולאות השיר"). כתב-יוחסין זה נתפרסם בסוף ספר
 "מעלות היוחסין" (לבוב תר"ס) לרבי אפרים זלמן מרגליות, שהתייחס גם כן למשפת רש"י.
 כזה הוא סדר היוחסין שלו: רש"י נולד לאביו ר' יצחק, בן ר' שלמה (אשר רש"י נקרא
 על שמו) שהיה נכד הגאון ר' אליקום, בנו של ר' אהרן, שהיה רופא גדול, והוא היה בנו
 של הגאון ר' אברהם, בן הגאון ר' יוסי מקונסטנטינא, בן רב מניומי גאון, בן ינאי, בן
 ר' יוסי, מחבר הספר "לולאות השיר", בן נחמן, בן יוחנן, בן יהושע, בנו של ר' יוחנן
 הסנדלר, שהיה דור רביעי לרבן גמליאל הזקן, בן ר' שמעון הנשיא, שקיבל תורה יחד
 עם רבן יוחנן בן זכאי מהלל ושמאי ובית-דינם, והוא עצמו היה בנו של הלל הזקן, שהתייחס
 לבני שפטיה, בן דוד מלך ישראל.

ספר אש דת

חלק עשירי

מאת

הרב משה יחיאל הלני אפשטיין

האדמו"ר מאוירוב (פולין)

כעת בארצנו הקדושה, תל-אביב.

מטעם הכמוס עמי אני רושם כאן סדר יחוסי לאדונינו דהמע"ה ז"ע:
 מצד האב: זקני הגאון הקדוש הר"ה צבי מנחם מיזלש ז"ל אבד"ק עיר
 חודש בעהמח"ס זכרון צבי מנחם היה נכדו של רש"י ז"ל, כמבואר בהקדמה
 לספר עץ הדעת טוב לדודו הר"ה עזריאל ז"ל אבד"ק עיר חדש. ורש"י היה דור
 ל"ג להתנא ר"י הסנדלר שהיה דור ד' לר"ג הזקן. בן ר' שמעון הנשיא בן הלל
 הזקן מגזע שפטיה בן אביטל בנו של דהמע"ה ז"ע.

היה קורא פרק שני ברכות

תולדות יצחק

א"ר חייא רובא אנא
 [א] מן • יומי לא כוונית אלא חד זמן בעי
 מכוונה והרהרית בלבי ואמרית מאן עליל
 קומי מלכא [ב] קדמי (ב) ארקבסה אי ריש
 גלותא.

שיבת "הכותל" ירושלים
 לעילוי נשמת
 ר' לוי ב"ר משה כלאתי ז"ל
 תרומת אשתו וילדיו - לונדון

אנא מן יומי לא כוונית.
 ככל התפלה לפי שטרוד.
 כהרכור תורה כיח וכן כל אלו
 דלקמן ואפשר לנו שלא ליפול
 רוחנו בזכ שאין לנו מכוניס
 ככל התפלה: ארקבסה אי
 ריש גלותא. ארקבסה הוא
 למעלה מריש גלותא וכיינו
 אס נכנסין להמלך צסדר
 ממטה למעלה או ממעלה
 למטה וארקבסה קודם לריש
 גלותא.

הוציא לאור
 תל-אביב
 תר"ל

עקידת יצחק

הבור הדלא ופלא על
חמשה חומשי תורה ועל חמש מגלות
החוקים האלה המצויים
ר' יצחק בן עראמה זצוק"ל.

הספר הזה הוא יצירת נפלאה ונחלת עולם, וכל המעיין בו יבין את חוכמתו ואת עוצמתו. זהו ספר המורה על כל עניני החיים והמעשים, וכל המעשה בו יבין את חוכמתו ואת עוצמתו.

חזון קשה
החזון הזה הוא יצירת נפלאה ונחלת עולם, וכל המעיין בו יבין את חוכמתו ואת עוצמתו.

מקור חיים
המקור הזה הוא יצירת נפלאה ונחלת עולם, וכל המעיין בו יבין את חוכמתו ואת עוצמתו.

חולדת הב"ע ז"ל
החולדה הזו היא יצירת נפלאה ונחלת עולם, וכל המעיין בה יבין את חוכמתה ואת עוצמתה.

חיים יוסף פאללאק
החיים האלה הם יצירת נפלאה ונחלת עולם, וכל המעיין בהם יבין את חוכמתם ואת עוצמתם.

זהו ספר המורה על כל עניני החיים והמעשים, וכל המעשה בו יבין את חוכמתו ואת עוצמתו.

ובצדקן מקום תמה למה שנתל' צירושלמי
פרק היה קורא אמר ר' חייא קצא אלא מיומיו לא איכווניא אלא חד זמן צעית כוונת
והנהגות צלצו ואמריה מאן ליעול קמי מלכא קדמאי אלקפתא או ריש גלותא שמואל אמר
אני מניתי אפרוחיא פירוש העופות הפורחות. רבי זון אמר אלא מניתי⁽¹⁾ דומקיא פירוש
שורות אצני הכותל אמר רבי מתניה מחזיק אלא עיצו לרישי דכד הוה מטי למודים כרע
מגרמיה. כי הנה לפי הנראה דברים אלו הם מכוונים מאד לכל האנשים כל שכן לאנשי
השם כמו אלה. ואם אנוסים היו ולא יכלו לעמוד על ילרם למה יכתבו דצריהם אלה על
ספר להכשיל בהם את הרבים להחפיקם בעיני החפלה ולחלות עלמן בגאוני עולם שכן
עשו. * אמנם צעיי כיוונו צה להפליג בעיני ולהגזים צו כפי הראוי שיוצן משם לפי מעלת
חקידותם להודיע שאין לריך לומר שהאדם כשיקצו פניו אל הקיר ומתראה כורע ומשתחוה
מחודה ומתפלל ולצו שוקע במלולות מחשבות עסקיו הזונויים אשר הוא פונה עליהם יום יום
שעבודתו נכריה וזרה גם חפלתו תועבה. אלא שגם המחשבה צעה היא בדברים העיוניים
היא מחזקת מאד וכמו שאמר (שבת ו'): זמן תורה לחוד וזמן חפלה לחוד והנה צהיות
החכמים האלה חיים חומיד צחיים המחשבים ואינן יכולין להפנות עלמן מהעיון אפילו
שעה אחת הם חושדין עלמן שלא כיוונו יפה בחפלתם ומחשיבים עלמם כאלו מהנהלים אן
דצרי הבאי. והנה ר' חייא יתכן שהיה ממודה כי פעם אחד צהיוחו מחזודד בחפלתו אב
עיון חפלה צל לחשוב ממדרגות האנשי קלתם מקלתם כמו שאדם עשוי לחשוב כן בצדקת אצות
צזכרו זכותם ומעלתם משאר האנשים. או ענין הצעלי תשובה עם הלדיקים הגמורים
צצרכת השיצו וסלה לנו או מדרגות הלדיקים והחסידיים צצרכתם וכדומה ממה שמשך
לו מעיון חפלתו ודמה אותו לחושב מאן ליעול קמיה דתלכא קדמו וכו'. והוא דמיון
נאות

מאמר אם כל חי חלק א סימן ל

ובתאר שר הפנים זה שזכרנו יש בו פירושים אחרים שהן כבשונו של עולם גם מה
שבארנוהו כאחד מהם אמתי ומתישב לפי הפשט והוא המכוון לרבי חייא רבה בירושלמי
פרק היה קורא שהיה מהרהר בתפלתו מאן עייל קמי מלכא קדמאי אלקפתא זה אכתריאל
מן השלשה הכי נכבד או ריש גלותא זה מטטרון הנקרא בן ירד על שם ירידת הגלות כנחדע.
אמר שזה היה עקר כוונתו להבהין אם היה גובר בתפלתו הדבור או המחשבה והכוונה
הנכונה לינוהר שלא לכון יותר מזה כי היה חושש לעצמו מעיון חפלה

הנמשל הוא צודאי אהנו אין לנו מחפלים
אלא כמי שמיחד עלמו צהדרו ומפנה כל מחשבותיו
כדי לשלוח כתב צקשה אל המלך לכן קל עלינו לכון
פיי המלות כי אין לנו זויס מצהכ"ג צעמדיו
בחפלה, אך חסידים הראשונים היו מפשיעים
הגשמיות עד שהי קרוב למדרגת רה"ק כמצואר
צש"ע [סי' ל"ח] וכנסים לפרדם ומסתכלים צהיכל
המלך יתי"ש ומחפלים צכוונות ההמה כידוע,
ולהיות כל הפלס ומגמתם שיצו לחזות צנועם הי
ולצקר צהיכלו ועחה צהגיע עיונם אל המקום ההוא
קשה לעזור כח להחפלה צכוונת פיי המלות או לשפוך
נפשו לה כי ישועטו רעיונותיו לעיין צמקום הספירות
ומעמד השרים מאן ליעול צרישא אלקפתא או ר"ג
ולמנות כשורי, ומכ"ש כשה מחנגד למנה שרים
למעלה שאין רנוס צזה הם מגלים לו מסחרים
דוקא צשעת החפלה כמ"ש צח"י*) כדי שעי"ז
יתצלל חפלתו.

התם סופר

על התורה

מרביתו משה סופר זצ"ל
בעד סוית התם סופר

יצא לאור מכתב ידו סקרי"ן לא ראו אור הדפוס
עם מראי מקומות ציונים ודפוסים בס"ס ס"ד י"ס

הלם חביבי
דברים

כדי שלא יכשל צכתו צאופן שהיה הכל נכון ומסודר
עליוש צבואו לפני המלך והאפשר עי"ז ישיג צקשהו,
אך הכר הקרוב קרוב אל המלך אין מן הדיון שיצקש
צקשהו צכתו מהמלך כ"א יצוא אליו לפני ולפנים
צחדרי משכיתו וידבר עמו פל"פ, והנה שם אינו
צרשות עלמו להסחר צהדר מיוחד מקום שלא יתצלל
דעתו, והלא שם ישועטו עניו לראות נפלאות מצנין
ההיכל ומעמד משרתיו ומוש צעדיו וכסא המלכות
ומלבושי וכתרו וכלי הבית ההמה אשר כל רואיו יתמה
וישתומם, ועי"ז יתצלל מחשבתו מהר ויכשל צדצרו,
ומכ"ש כשזו השואל כל מגמת חפלו וצקשהו אינו אלא
זה כי הוא מתאוה לראות חמוד פני המלך ורואה
לדע עכסיו מלכותו וצנין היכלו ומפני זה נגש
היום הזה לפני המלך וצהיות זה כל תאוהו, אי"כ
צבואו לפנים אל היכל המלך ורואה כל זה אז
תאוותו הגדולה אינו מניחו מהעלים עין להסתכל
אנה ואנה וצקל יתצלל צדצרו ויהי זה סיבה
למניעת צקשהו ממנו. וק"ו צן צנו של ק"ו אם השרים
המשחמים שם יש מהם מתנגדים ליה השואל ורואים
לצללו ולהערירו כדי שעי"ז ימנע המלך ממנו הפלו
וצקשהו אשר הפן ואז המשחמים פותחים אז כמה
חזרות עם כלים משונים צחוכס כדי שיציע ויסתכל
צחזרות ההמה ויסתהמו עענותו שלפני המלך,

ל"ל ליישב ע"פ דברי הירושלמי [צרכות פ"ב ה"ד] על עלמן מימי לא כוונת ומי יכוון אם הם לא כונו
לאמר מר מימי לא כוונת זמני חדה צעי כוונת ואיך מפרש העליו לומר מחזיקא עיבותא לרישא,
ומניק כשורא [שורות הבנין], איך אמר מאן עייל אצל יומתק ע"ד משל, אי רנה להתחלות לפני המלך
קמי מלכא צרישא אלקפתא או ריש גלותא, ואיך על דבר מה והנה אינו קרוב למלכות, שיצוא לפניו
אמר מחזיקא עיבותא לרישא דכי מטי למודים צחדרי משכיתו וידבר עמו פל"פ אלא מסדר צדצרו
מנפשיה כרע. והנה צסי עשרה מאמרות פיי צו צכתו ומשלחו למלך עיי אגעני"ע אי או מוסרו צעלמו
שהכוונה צמדות עליונות אלקפתא וריש גלותא וכן למלך כנהוג, הנה צעת סדרו כתב שריפ"ע ההוא
מנית כשורי הוא מנין המדות ע"ש ודפ"ח*) מ"מ פונה עלמו מכל עסקיו וסוגר עלמו שעה או שתיים
עדין צריכוס לנו למודעי איך יאמרו אותם החכמים צחדר מיוחד שהי לצו פנוי מכל מה שיטרידנו

ד'הע"ה הוא בורש אור
 הלכנה דנמי אור הוא וכמש צר"ה (כ"ה א')
 שלח לי סימנא דוד מלך ישראל חי וקיים.
 דהוא סימן לקידוש בית כשמהחיל להאיר.
 ואף דג"כ מתכסה הכיסוי הוא רק לפני יושבי
 הארץ שהוא צפני החשוכים נגדס. אבל
 בטמאותה האור קיים לעד שלעולם מקבלת
 אור מן החמה במקום שהוא כנגדה.

זו ספר

מחשבות חרות

הולדת אדם הגדול בעולם, אור בהיר הוא בחקם,
 נאמן הגאונים, קודש הקדשים, שר התורה, רבינו שבגלות,
 איש אלפים, המפורסם בכל קצו ארץ, אדונינו מרינו
 רבינו צדוק הכהן נביא וצוקלתיא מלובדין.
 בן הרב הגאון החסיד ובר ר' יעקב הכהן ול
 אביר קריובורג.

פי עמר קוב

כתב ת ע ר ב לפ"ק

הוצאת 'חדות'
 שנת תשכ"ו לפ"ק
 בני ברק, ת"י

סנהדרין לה

החוקה בני רבי היא הו יחבי בסנהדרתא
 קמי רבי ולא הו קא אבדי ולא מדי אמר
 להו אנברו המרא ארדקי כי הו כי
 דליברו מילתא כיון דאיבסום פתחו ואמרו
 אין בן דוד בא עד שיכלו שני בתי אבות
 מישראל ואלו הן ראש גולה שבבבל
 ונשיא שבארץ ישראל שנאמר והיה
 למקדש ולאבן נגף ולצור יבבשל לשני
 בתי ישראל אמר להם בני *קציעים אתם
 משילין לי בעיניי אל רבי היא רבי אל
 ידע בעיניך *יין ניהו בשבעים אותות
 וכוד ניהו בשבעים אותות נכנס יין יצא
 סוד

עיון יעקב

אין בן דוד בא עד שיכלו שני בתי אבות. וזה כוונת הספר לא יסור
 נפט שיהיה ומתקן מנין רגליו שם ראשי גלות שבבבל ונשיא שבאוי כדאיחא ריש
 מלכותו דר' עד כי יטא שלם (שאו יכלו) שהוא מלך המשיח שהמלכה שלו כפרשי
 כחומה ולי שם אמרו פסקי חתך דהיינו ביה אור מכשל והכן נגף שהוא כקן צעירי
 ולה אמר קציעים אתם מתי ין צעירי

הדושי גאונים

אל רבי חייא אל
 ידע צעירי יין יין
 לבעים, וסוד יתן
 כבעים נכנס יין יאל
 סוד וי' ולכאוס
 יס להמש שטחא

רבי ידע סוס סדורם
 ופס איכסח לי סוס
 ונלפסיד סרפס לו על
 סקדיש ריש גלותא
 לשיא וכסי' סוס'
 כס"ק דסנהדרין על
 סאי קא לא יסור
 שנט מיהודס ומתקן
 וס' ע"ש ומסיים
 דריש גלותא מוכרס
 ושיאום סק ב"ס
 ולסיק הקדים נקרא
 שנט למתקן ולסבר
 שיהו כסוד לסי
 סמון פס ונדלמתיק
 ככטוטס סק אפי"ס
 רבי חייא כתיב נח
 נפשי דרביחא אמר
 רבי מ"ז סאלא
 חייא יתנו ועייט
 נחכסות רבי חיי
 משפסין בן חייטל
 סהי בן דוד ורבי
 חייא משמעו חיי
 דודא"כ ידע ר' חייא
 משפסות רבי הוא
 מתקנות בית דוד ולא
 אחר ולסבר ר' חייא
 גילה דו זה לכני
 וכסכסוט גילו רו
 זה וככו דלמתיק
 בעלמא סתא דיעקא
 או דלכוס או דלמי
 ולסיק נעסר ר' חייא
 וסמר יין יתן
 כבעים בן כני סל
 יתסור רבי שאו אום
 ויהו גלותא זה
 ור"ק (מארת דוד):

מהרש"א

אין בן דוד בא ט' נכנס יין יאל סיד • הוא מטאר כסוד עיבור החודש
 וע"מ מ"ס ס"ב דר"ה ר' חייא חזייה
 לסיבא דהו קאים בלפרא דכ"ע שקל
 קלא פתק בה אמר ט' זיל איכסי א"ל
 רבי לרבי חייא זיל לעין טוב וקדשה
 ושלח לי סימנא דוד מלך ישראל חי וקיים
 והכוונה כסוד העיבור שדומה לו מלכות
 בית דוד כמ"ס במדרשות שכמו שהלכנה
 אחר ט"ו יום שנתמלאת החחיל לחסר כן
 היה מלכות בית דוד אחר שהיו מורשו
 ט"ו מלכים נחסר המלכות בימי דקיהו
 ולא נשאר לו רק ממשלה קלה ר"צ בבבל
 ונשיא בא"י וכמו שהלכנה הולכת
 ומתחסרת ט"ו יום עד שתחסר לגמרי
 ואחר כך מתחדשת בצורה כן אחר
 שתכלה ממשלת מלכות בית דוד לגמרי
 דאף ר"צ בבבל ונשיא בא"י יכלו טוב
 יתחדש מלכותו ולזה כיון צביטוי הלכנה
 הוא סימן לרבי שהיה נשיא שיכלה
 כשיאוו לא רלה הוא לומר כן זיל איכסי
 רק ע"י רבי חייא נס לא רלה הוא לקדשה
 ביום שלשים כאלו היא מוכסה אז שיה
 סימן רע לנשיא דארברה של עוד שאינו
 מתכסה הוא סימן טוב על הגשיות
 שימשך וע"י אמר לרבי חייא דלקדשה אז
 ע"פ אורו הכיסוי שאל' זיל איכסי ולזה
 א"ל רבי שלח לי סימנא דוד מלך ישראל
 ט' ר"ל דאף שהכיסוי של הלכנה הוא
 סימן רע לנשיא שיכלה הנה מלך אחר
 הוא סימנא טוב דוד מלך ישראל חי
 וקיים שאחר שיכלה הגשיות יתחדש
 מלכותו וילמח קרן דוד וע"י אמר זיל
 לעין טוב וקדשה ע"י סימן טוב ו"ס
 הכא אין בן דוד בא עד שיכלו ב' בתי
 אבות ר"צ ונשיא דאחר שיכלה ממשלתו
 לגמרי כמו הלכנה אחר ט"ו יום שנתחסר לגמרי אז יתחדש מלכותו וכמו שהלכנה
 שזככס יין יאל מהס דבר סוד העיבור שיתחדש טוב מלכות בית דוד וגדולת משפחות הגשיות בב"י:

מהר"ל

אלו הן ראשי גולה (ל"ח ע"ב). יהודה וחזקיה
 שבבבל וכו'. פי' כי בני רבי חייא וכו' פתחו
 מלכות משיח מלכות חדש ואמרו אין בן דוד בא עד
 הוא, וצריך שיהיה בטל שיכלו שתי בתי אבות
 קודם כל השררה של מישראל אלו הן ראש גולה
 ישראל ולא יהיה להם שבבבל ונשיא שבא"י.
 שום שררה בעולם, ואז
 תתחדש הממשלה לישראל מחדש, ואין התומר מקבל
 צורה אחרת עד שיפשוט צורה הראשונה ולכך אין
 בן דוד בא שהוא צורה (אחת) [אחרת] לגמרי עד
 שיפשוטו כל צורה שיש להם שהוא הממשלה שנחשב
 צורה (*).

לגמרי כמו הלכנה אחר ט"ו יום שנתחסר לגמרי אז יתחדש מלכותו וכמו שהלכנה
 שזככס יין יאל מהס דבר סוד העיבור שיתחדש טוב מלכות בית דוד וגדולת משפחות הגשיות בב"י: